REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-2378/2026-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu toga suda Sanji Krovinović kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Zorana Štekovića, OIB 79142875245, Ulica Republike Austrije 7/1, Zagreb, kojeg zastupa Mirela Hajdarević, odvjetnica iz Zagreba, protiv tuženika Addiko Bank dioničko društvo, OIB 14036333877, Slavonska avenija 6, Zagreb, kojeg zastupa Branko Bulat, odvjetnik iz Zagreba, radi ništetnosti, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave dana 15. listopada 2026., u prisutnosti tužitelja, punomoćnika tužitelja i u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, dana 30. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da su ništetne i bez pravnog učinka odredbe 116-026/2007 od 06.02.2007. g. koji su sklopili tužitelj kao korisnik kredita i tuženik (ranije Hypo Alpe-Adria-Bank d.d.), kao kreditor, solemniziranog dana 07.02.2007. g. po javnom bilježniku Ljubici Jožinec iz Samobora pod brojem OU-168/2007 i to odredbe članka 5. u dijelu kojim je ugovoreno da se prije isplate kredita od iznosa kredita odbijaju jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,50 % (jednocijelopesedet posto) iznosa kredita, te da se korisnik kredita obvezuje snositi sve javnobilježničke troškove, troškove upisa u Upisnik sudskih i javnobilježničkih osiguranja tražbina vjerovnika, sudske troškove i pristojbe kao i sve ostale troškove vezane za zaključenje ovog Ugovora, te odredbe članka 13. u dijelu u kojemu je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje iz kredita platiti premiju osiguranja kredita u iznosu od 1,50% (jednocijelopedeset posto) iznosa kredita uvećanog za kamatu iz prva četiri anuiteta.

II. Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi parnični trošak ovog postupka u iznosu 836,55 EUR uvećan za zakonsku zateznu kamatu od dana 30. listopada 2026. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3% poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za

posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tuženik (ranije Hypo Alpe-Adria-Bank d.d.) je kao kreditor s tužiteljem kao potrošačem-korisnikom kredita sklopio Ugovor o kreditu broj 116-026/2007 od 06.02.2007. g. za iznos od CHF 19.700,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika na dan korištenja kredita.
2. Prema čl. 2. Ugovora o kreditu kredit se odobrava za kupovinu novog motornog vozila te je tužitelj sredstvima kredita kupio osobni automobila za osobne potrebe.
3. Prema čl. 2 Ugovora o kreditu ugovorne strane su suglasne da se kredit, umanjen za interkalarnu kamatu, premiju osiguranja i troškove obrade kredita, isplaćuje na račun AUTO-PEBA d.o.o..
4. Prema čl. 5. Troškovi , prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,50 % (jednocijelopesedet posto) iznosa kredita. Korisnik kredita obvezuje se snositi sve javnobilježničke troškove, troškove upisa u Upisnik sudskih i javnobilježničkih osiguranja tražbina vjerovnika, sudske troškove i pristojbe kao i sve ostale troškove vezane za zaključenje ovog Ugovora i naplatu tražbina iz istog.
5. Prema čl. 13. Obveze Korisnika kredita, Korisnik kredita obvezuje se iz kredita platiti premiju osiguranja kredita u iznosu od 1,50% (jednocijelopedeset posto) iznosa kredita uvećanog za kamatu iz prva četiri anuiteta.
6. Prema Potvrdi tuženika od 01.12.2025. g., tužitelju dana 08.02.2007. g. naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva (ulazna naknada) u iznosu od 1.351,91 HRK, a iz Isplatnog naloga tuženika od 08.02.2007. g. proizlazi da je tužitelju tog dana naplaćena i premija osiguranja u iznosu od 1.375,20 HRK, dok iz Pregleda prometa za klijenta proizlazi da je tužitelju 29.01.2009 naplaćeni i troškovi u iznosu od 331,01 HRK , te dana 24.02.2009. g troškovi u iznosu od 14,01 HRK.
7. Prilikom javnobilježničke ovjere Ugovora o kreditu, tužitelj je platio i 40,00 HRK javnobilježničke pristojbe, zatim 625,00 HRK javnobilježničke nagrade i 5,00 HRK javnobilježničkih troškova, te PDV u iznosu od 138,60 HRK, sveukupno iznos od 808,60 HRK.
8. Znači, tužitelj je na ime naknada i troškova sklapanja ugovora o kreditu sveukupno platio iznos od 4.689,33 HRK.
9. Vrhovni sud Republike Hrvatske na sjednici Građanskog odjela tog suda sa predsjednicima građanskih odjela županijskih sudova zauzeo je 05.11.2020. g. pravno stajalište Posl. br. Su IV – 308/2020 prema kojemu:
10. „Ugovorna odredba iz ugovora o kreditu kojim je ugovoreno pravo banke na naknadu za prijevremenu otplatu kredita u smislu odredbe čl. 49. Zakona o zaštiti potrošača može biti utvrđena ništetnom, ako se o toj odredbi nije pregovaralo.“
11. Jednaka prava logika primjenjiva je i kod svih drugih naknada i troškova čija obveza plaćanja je nametnuta korisniku kredita u čl. 2., čl. 5. i čl. 13. Ugovora o kreditu – naknada za obradu zahtjeva, naknadu za osiguranje kredita, te

obvezu da korisnik kredita snovi javnobilježničke i sve druge troškove zaključenja ugovora i proizašle i ugovornog odnosa.

12. Iz navedenih odredbi štoviše ne proizlazi, niti je tužitelju ikada bilo objašnjeno na što se te naknade odnose – posebno na što se odnosi naknada/troškovi za obradu zahtjeva, o kakvom se osiguranju kredita radi, kod koje osiguravajuće kuće, tužitelju nikada nije predočen ugovor o osiguranu kredita koji bi tuženik eventualno imao sklopljen sa osiguravajućim društvom, a prenošenjem obveze snošenja svih troškova sklapanja tog ugovora o kreditu na tuženika kao potrošača prouzročena je značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih stranaka.
13. Čl. 81. st. 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača (NN 95/03, 46/07 i 79/07) propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.
14. Prema članak 87. ZZP nepoštena ugovorna odredba je ništava.
15. Tužitelj je s tuženikom adhezijski sklopio tipski Ugovoru o kreditu, znači pristupio je već po tuženiku sastavljenom Ugovoru o kreditu, te se o odredbama tog ugovora, a posebno o odredbi koja se odnosi na obvezu plaćanja svih naknada i troškova, nije pojedinačno pregovaralo niti je tuženik tužitelja tijekom pregovora i u svezi zaključenja ugovora o kreditu informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time tuženi postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, kao i Zakona o obveznim odnosima.
16. Plaćanje:
    a) naknade za obradu zahtjeva u 1,50 % iznosa kredita,
    b) naknade za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva u iznosu od 1,50% (jednocijelopedeset posto) iznosa kredita uvećanog za kamatu iz prva četiri anuiteta, te
    c) svih javnobilježničkih i ostalih troškova, što uključuje i trošak Upisnika FINE
17. u ukupnom iznosi od 4.689,33 HRK, odnosno 622,38 EUR (prema fiksnom tečaju konverzije 1 EUR = 7,53450 HRK) prouzročuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja-potrošača posebno jer su sve gore navedene naknade i troškovi sadržani u glavnici kredita (glavnica kredita je uvećana za navedene naknade i troškove), te je tuženik na tako povećanu glavnicu kredita tužitelju obračunavao redovnu kamatu, stoga je tužitelj i na naknadu za obradu kredita i premiju osiguranja plaćao kamatu tijekom cijelog trajanja kreditnog odnosa.

    O gore navedenim odredbama Ugovora o kreditu nije se pojedinačno pregovaralo već su one, kao i sve ostale odredbe Ugovora o kreditu bila unaprijed formulirane od strane tuženika te tužitelj nije imao utjecaja na njihov sadržaj, a radi se o odredbama koje su nepoštene i ništave u smislu čl. 81. i čl. 82. ZZP.

18. Sud Europske Unije u svojim presudama C-84/19 i C-224/19 potvrdio je da je nepošteno bez pregovaranja s potrošačem tipskim ugovorom ugovarati na početku kredita nekakve ulazne troškove obrade za koje ne postoji nikakvo obrazloženje na temelju čega su nastali, koji su netransparentni i koji nisu proporcionalni.
19. Slijedom svega navedenog tužitelj je podnio ovu tužbu i tužbeni zahtjev.

20. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi kako slijedi.
21. Tužitelj je 8. travnja 2026. podnio naslovljenom sudu tužbu kojom zahtijeva:
    i. utvrđenje ništetnosti odredbe članka 5. i 13. Ugovora o kreditu broj: 116-026/2007 od 6. veljače 2007. (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu)
    ii. naknadu troškova parničnog postupka uvećano za pripadajuće zatezne kamate.
22. Tuženik u cijelosti osporava osnovu tužbe i tužbenog zahtjeva.
23. Prigovor nedostatka pravnog interesa
24. Tuženik ističe da je tužitelj postavio isključivo deklaratorni tužbeni zahtjev. Prema odredbi članka 187. stavka 2. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019, 80/2022, 114/2022, 155/2023, dalje u tekstu: ZPP), tužba za utvrđenje može se podnijeti kad je to posebnim propisima predviđeno, kad tužitelj ima pravni interes da sud utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost kakve isprave prije dospjelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa ili kad tužitelj ima kakav drugi pravni interes za podizanje takve tužbe. Kako tužitelj ne traži isplatu na osnovi navodno ništetne sporne odredbe, nejasno je u čemu se ogleda njegov pravni interes za podnošenje deklaratornog tužbenog zahtjeva.
25. Ako tužitelj smatra da se pravni interes ogleda u tome što će protiv tuženika umjesto jedne parnice voditi dvije (jednu za utvrđenje ništetnosti, a drugu za isplatu), to se ne može smatrati legitimnim pravnim interesom jer se takvo postupanje protivi načelu ekonomičnosti i nepotrebno opterećuje pravosudni sustav. Iz takvog postupanja proizlazi da su troškovi parničnog postupka njegova svrha, što je protivno temeljnim postavkama ZPP-a.
26. Budući da tužitelj nije obrazložio pravni interes za podnošenje deklaratornog tužbenog zahtjeva, predlaže se sudu odbiti tužbeni zahtjev i obvezati tužitelja na naknadu troškova parničnog postupka.
27. Ako Sud ne odbije tužbeni zahtjev zbog nedostatka pravnog interesa, predlaže se odrediti vrijednost predmeta spora u iznosu u kojemu su sporne naknade naplaćene (naknada za obradu kredita 1.351,91 kn / 179,43 EUR, naknada za premiju osiguranja 1.375,20 kn / 182,52 EUR, ukupno 361,95 EUR).
28. Osnovanost tužbenog zahtjeva
    A. Premija osiguranja (članak 13. Ugovora o kreditu)
29. Tužitelj tužbenim zahtjevom traži utvrđenje ništetnosti odredbe o naknadi za premiju osiguranja.
30. Tuženik ističe prigovor promašene pasivne legitimacije jer premija osiguranja nije isplaćena tuženiku, nego osiguratelju. Tuženik će u kraćem roku dostaviti dokumentaciju s tim u vezi

31. Tužitelj u tužbi paušalno ističe ništetnost odredbe čl. 13. iz Ugovora o kreditu ne navodeći konkretne razloge ništetnosti te odredbe. Naknada radi premije osiguranja je ugovorena radi osiguranja kredita, u slučaju nemogućnosti naplate kredita od tužitelja, kada osiguratelj preuzima obvezu vraćanja mjesečnih aniuteta/rata kroz određeni period. Dakle, osiguranje kredita ugovoreno je između stranaka kao sredstvo osiguranja kredita, u slučaju da tužitelj ne bi bio u mogućnosti otplaćivati novčane iznose za vrijeme trajanja ugovora. Tuženik će u kraćem roku dostaviti podatke o premiji osiguranja.
32. Da tužitelj ne može potraživati iznos naknade radi premije osiguranja od tuženika utvrđeno je i pravomoćnom presudom Općinskog suda u Zlataru, Stalne službe u Zaboku, u presudi pod posl. br. P-637/2023 od dana 20. ožujka 2025. godine. U toj presudi je sud utvrdio neosnovanim tužbeni zahtjev tužitelja radi isplate s osnove navodno ništetne odredbe o naknadi radi premije osiguranje: „18.2. U odnosu na naknadu za premiju osiguranja valja reći da u prvom redu tužiteljica činjenično nije iznosila razloge ništetnosti iste, a nadalje nije dokazano da bi upravo ta naknada ušla u imovinu tuženika bez pravne osnove, posebno uz istaknuti prigovor promašene pasivne legitimacije te ovaj dio zahtjeva sud nije mogao prihvatiti, već je istog odbio kao neosnovanog.“ Presuda prvostupanjskog suda je stekla svojstvo pravomoćnosti 7. travnja 2025. godine.
33. Slijedom navedenog, tužbeni zahtjev glede odredbe članka 13. Ugovora o kreditu u svakom je slučaju neosnovan jer čak i da sud utvrdi ništetnost te odredbe (što tuženik osporava), tuženik se ovdje ne pojavljuje u ulozi stjecatelja bez osnove.
34. Dosad navedeno podjednako vrijedi i za javnobilježničke troškove – tuženik s tim troškom nema veze jer je to trošak koji je javni bilježnik naplatio tužitelju sukladno javnobilježničkoj tarifi.
35. B. Naknada za obradu kredita (članak 5. Ugovora o kreditu)
36. Tuženik ističe da tužitelj nije dokazao osnovanost tužbenog zahtjeva, već se tužba temelji na paušalnim tvrdnjama i pozivanjem na sudsku praksu koja nije primjenjiva u ovom predmetu.
37. Tuženik osporava status potrošača tužitelja te smatra da tužitelj taj status nije dokazao. Naime, Županijski sud u Zagrebu je u točki 14. obrazloženja rješenja od dana 5. listopada 2021. u postupku pod poslovnim brojem Gž-1562/2021 donio odluku kojom je utvrdio da tužitelj treba dokazati status potrošača na koji se poziva: „14. Naime, status potrošača se ne presumira, već je potrebno utvrditi je li fizička osoba sklopila ugovor za privatne svrhe, pri čemu je teret dokazivanja te činjenice na potrošaču (tako i Gž-2384/2020-2 od 19. studenoga 2020.).“
38. Točno je da su tužitelj i tuženik sklopili Ugovor o kreditu i da je odredbom čl. 5. Ugovora o kreditu ugovorena naknada za obradu kredita. Sporno je između tužitelja i tuženika je li navedena odredba Ugovora o kreditu ništetna i sporno je ima li tužitelj pravo na povrat iznosa koji su navodno naplaćeni na temelju odredbe o naknadi za obradu kredita.
39. Naime, tužitelj u tužbi navodi da je odredba članka 5. Ugovora o kreditu ništetna jer je suprotna načelu pravednosti i poštenja i da se jer se o toj odredbi nije posebno pregovaralo. Tužitelj također navodi kako je navedena odredba članka 5. Ugovora o kreditu nepoštena sukladno odredbi čl. 81. st. 1.

i st. 2. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03, dalje u tekstu: ZZP/ 03).

40. Tuženik osporava navode tuženika te ih u cijelosti smatra neosnovanima. Ugovaranjem jednokratnih troškova obrade kredita u iznosu od 1,50 % iznosa kredita nikako nije narušeno načelo savjesnosti i poštenja, niti je tužitelj priložio ijedan dokaz kojim bi dokazao svoje navode. Nadalje, tuženik ističe da ugovaranjem jednokratnih troškova obrada kredita u iznosu od 1,50 % iznosa kredita nije narušeno načelo ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu iz odredbe članka 3. ZOO-a odnosno navedena odredba nije nepoštena sukladno odredbi čl. 81. st. 1. i st. 2. ZZP/03.
41. Naime, jasno je da je tuženik ima troškove obrade kredita te su troškovi obavljanja bankarskih usluga navedeni u točno određenom iznosu u odredbi članka 5. Ugovora o kreditu, kao i način na koji će tuženik naplatiti navedene troškove. Također se ističe da su troškovi obrade kredita propisani u tarifnom stavku A 1.2.1., str. 8. Odluke o naknadama koja je bila na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu (ODLUKA O NAKNADAMA ZA USLUGE HYPO-ALPE-ADRIA BANK d.d.).
42. Odredba članka 5. Ugovora o kreditu je u potpunosti jasna, lako razumljiva i lako uočljiva te je tužitelj prilikom sklapanja Ugovora o kreditu samim čitanjem navedene odredbe bio upoznat s obvezom i novčanim iznosom obveze koju preuzima. Slijedom navedenog, a pravilnom primjenom odredbe čl. 84. ZZP/03 koja propisuje kako nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, jasno je kako navedena odredba nije nepoštena sukladno odredbi čl. 81. st. 1. i st. 2. ZZP/03 odnosno ništetna.
43. Dakle, tužitelj i tuženik su pojedinačno pregovarali prilikom sklapanja Ugovora o kreditu, tužitelju su dani i stavljeni na uvid svi podaci te uvjeti kreditiranja, a tekst odredbe članka 5. Ugovora o kreditu je jasan, uočljiv i nedvosmislen. Tuženik je prilikom pregovora radi sklapanja Ugovora o kreditu i prilikom samog sklapanja Ugovora o kreditu postupao prema zakonu, sukladno prisilnim propisima. Uostalom, djelatnost tuženika je pod kontrolom regulatora Hrvatske narodne banke te sukladno tome, ni nema mjesta postupanju protivno propisima koji reguliraju obvezne odnose kako to paušalno navodi tužitelj. Također se naglašava da je Ugovor o kreditu na temelju odredbe članka 59. Zakona o javnom bilježništvu (Narodne novine broj 78/93, 29/94 i 162/98) solemniziran kod javnog bilježnika, slijedom čega se, sukladno članku 3.
44. Zakona o javnom bilježništvu, smatra da je tužitelj potpisom Ugovora o kreditu iskazao svoju pravu volju.
45. Odredba članka 1022. stavka 2. ZOO-a propisuje: „Ugovorom o kreditu utvrđuju se iznos te uvjeti davanja, korištenja i vraćanja kredita.“ S obzirom na to da su ugovorne strane odredbom čl. 5. Ugovora o kreditu sporazumno utvrdile iznos naknade, tuženik smatra da su troškovi obrade kredita uvjet davanja kredita, a taj trošak se osniva na troškovima koje je imao tuženik prilikom obrade kredita. Također se ističe da prema odredbi članka 59. st. 1. alineje 3. ZZP/03-a ugovor o zajmu mora sadržavati odredbu o troškovima ugovora o zajmu koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. U smislu članka

61. stavka 1. ZZP/03-a ukupni troškovi zajma jesu svi troškovi, uključujući kamate i sva druga davanja koja je korisnik kredita dužan platiti za odobreni zajam. Dakle, iz naprijed navedenih odredaba ZOO-a i ZZP-a 03 razvidno je da banka osim ugovorene kamate ima pravo naplatiti i druge naknade.

46. Nadalje, odredbe članka 2. kasnijeg Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 52/16), propisuju da ukupni troškovi kredita za potrošača uključuju kamate, naknade, poreze i sve druge naknade koje potrošač mora platiti u vezi s ugovorom o kreditu te koji su poznati vjerovniku, osim troškova javnog bilježnika. Posebno se ističe da se predmetna naknada izrijekom navodi u članku 3. Pravilnika o naknadama na potrošačke kredite (Narodne novine broj 15/2014): „Za obavljanje usluga u poslovima kreditiranja potrošača vjerovnik može obračunavati i naplatiti naknade, i to: naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, naknadu za vođenje kredita, naknade za promjene po kreditu, naknade za prijevremenu otplatu kredita, naknade za otkaz ugovora o kreditu, naknade za izdavanje obavijesti i potvrda na zahtjev klijenta ili zbog okolnosti na koje vjerovnik nije mogao utjecati, naknada/premija za osiguranje potraživanja.“ Iako citirani propisi nisu bili na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, oni dodatno obrazlažu svrhu i smisao naprijed citiranih odredaba te govore u prilog tome da je tuženik imao pravo naplatiti jednokratnu naknadu na temelju odredbe člana 1022. stavka 2. ZOO-a i članka 61. ZZP/03-a.

47. Također, troškovi obrade kredita iskazuju se kroz efektivnu kamatnu stopu (EKS). Naime, prema članku 173. stavku 1. Zakona o bankama (Narodne novine broj 84/2002), banka je dužna na pogodnom mjestu u svojim poslovnim prostorijama učiniti dostupnim informacije o uvjetima pružanja usluga potrošačima. U stavku 3., točki 5. tog članka, propisano je: Pod informacijama iz stavka 1. ovoga članka, a koje se odnose na odobravanje kredita, podrazumijevaju se sljedeći podaci: (…) efektivne kamatne stope koje odražavaju ukupnu cijenu kredita, izračunate sukladno propisima Hrvatske narodne banke. Prema odredbi članka 174. Zakona o bankama, Hrvatska narodna banka može propisati jedinstveni način izračunavanja i iskazivanja cijene kredita i depozita (efektivne stope iz članka 173. stavka 3. točke 5. i stavka 4. točke 5.). Na temelju tog članka Hrvatska narodna banka donijela je Odluku o jedinstvenom iskazivanju efektivne kamatne stope na kredite i depozite (Narodne novine broj 74/03). I nakon toga je Hrvatska narodna banka nastavila donositi odluke o iskazivanju kamatne stope, što čini i u trenutku pisanja ovog odgovora na tužbu (nasljednik Zakona o bankama je Zakon o kreditnim institucijama itd.).

48. Dakle, trošak obrade kredita naplaćen je kroz efektivnu kamatnu stopu (EKS). Efektivna kamatna stopa (EKS) je kamatna stopa koja odražava sve troškove kredita, uključujući naknade, osiguranja, depozit i ostale izravno povezane troškove kredita. Ako smatra da je potrebno, tuženik predlaže sudu da na temelju članka 12. stavka 2. Zakona o sudovima (Narodne novine 28/13., 33/15., 82/15., 82/16., 67/18., 126/19., 130/20., 21/22., 60/22.) zatraži očitovanje (pomoć) Hrvatske narodne banke o tome što je efektivna kamatna stopa i jesu li troškovi obrade kredita njome obuhvaćeni.

49. S tim u vezi tuženik se poziva i na odredbu članka ZZP-a 03 kojom je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o

predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Budući da se troškovi obrade kredita iskazuju kroz efektivnu kamatnu stopu, tuženik ističe da sukladno odredbi članka 84. ZPP-a 03 nije dopušteno ocjenjivati poštenost te odredbe jer je odredba jasna, lako razumljiva i lako uočljiva. Tuženik ovdje upućuje i na odredbu članka 296. stavka 3. Zakona o obveznim odnosima, koja propisuje: „Odredba stavka 1. ovoga članka ne primjenjuje se na one odredbe općih uvjeta ugovora čiji je sadržaj preuzet iz važećih propisa ili se prije sklapanja ugovora o njima pojedinačno pregovaralo, a druga je strana pritom mogla utjecati na njihov sadržaj te na odredbe o predmetu i cijeni ugovora ako su jasne, razumljive i lako uočljive.

50. Tuženik ima valjani pravi temelj za naplatu jednokratne naknade radi obrade kredita. Odredbom čl. 173. Zakona o bankama propisano je da je banka dužna u svojim poslovnim prostorijama učiniti dostupnim podatke koji se odnose na naknade odnosno provizije koje banka zaračunava korisniku kredita. Tuženik je navedenu obvezu ispunio, donio je Odluke o naknadama kako je naprijed opisano, te je posljedično odredbom čl. 5. Ugovora o kreditu s tužiteljem suglasno utvrdio uvjete kredita (iz članka 1022. stavka 2. ZOO-a), koji iznos se novčano iskazuje kao efektivna kamatna stopa.
51. U odnosu na tužiteljeve navode da tuženik nije obrazložio tužitelju strukturu sporne naknade, tuženik upućuje na presudu Suda EU C-621/17 od 3. listopada 2019. u kojoj je taj Sud zauzeo stajalište da sporna odredba mora biti jasno i razumljivo sastavljena, ali da banka pritom ne mora detaljno navoditi sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetnu naknadu.
52. U presudi C-621/17 od 3. listopada 2019. Sud EU odlučio je: „Članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku – o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu upravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.“
53. Sud Europske unije je u presudi pod brojem C-186/16 (Andriciuc i dr. protiv Banca Românească SA), odlučujući o valjanosti valutne klauzule iz ugovora o kreditu, a u odnosu na tumačenje čl. 4. stavak 2. Direktive 93/13, je utvrdio da se odredba treba tumačiti na način da je zahtjev za jasnom i razumljivom odredbom (formulacijom odredbe) ispunjen ako korisnik kredita odredbu razumije na formalnoj i gramatičkoj razini, „u pogledu njezina konkretnog dosega,“ na način da „prosječan potrošač, koji je uredno obaviješten i postupa s dužnom pažnjom i razboritošću, već može i procijeniti potencijalno znatne ekonomske posljedice koje bi takva odredba mogla imati za njegove financijske obveze.“

54. U točki 75. presude C-84/19 od 3. rujna 2020. (Profi cerdit Polska SA protiv QJ) Sud EU ponovio je pravni stav iz presude C-621/17 od 3. listopada 2019.: „Doduše, prodavatelj robe ili pružatelj usluge nije obvezan detaljno navesti prirodu svake usluge koju pruža u obliku protučinidbe za troškove koje na temelju ugovornih odredbi snosi potrošač, kao što su to „provizija“ i „početna naknada“. Međutim, kako bi se ispunila obveza transparentnosti, važno je da se priroda usluga koje su stvarno pružene može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. Nadalje, u presudi broj C-565/2021 od 16. ožujka 2023. (Caixabank SA protiv X), Sud EU utvrdio je: „Članak 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da je: za ocjenu jasnoće i razumljivosti ugovorne odredbe kojom se predviđa da zajmoprimac plaća naknadu za obradu zahtjeva nadležni sud dužan provjeriti, s obzirom na sve relevantne činjenične elemente, je li zajmoprimcu omogućeno da procijeni ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega, shvati prirodu usluga koje se pružaju u zamjenu za troškove predviđene navedenom odredbom i provjeri da ne postoji preklapanje među različitim troškovima predviđenim ugovorom ili među uslugama za koje se oni naplaćuju.“
55. Nadalje, u presudi u predmetu C-699/23 od 30. travnja 2025., Sud EU je dodatno osnažio i potvrdio dosadašnja stajališta o dopuštenosti i transparentnosti ugovaranja troškova i naknada u potrošačkim ugovorima. U navedenoj odluci Sud EU je utvrdio da se zahtjev transparentnosti i jasnoće ugovornih odredbi smatra ispunjenim kada je prosječnom, razumno pažljivom i obaviještenom potrošaču omogućeno da na temelju jasnih i uočljivih ugovornih odredbi sagleda i procijeni ekonomske posljedice preuzetih obveza, pri čemu se od financijskih institucija ne zahtijeva detaljna specifikacija ili matematička raščlamba unutarnje strukture troškova koji čine osnovicu takvih naknada, niti to utječe na valjanost same odredbe.
56. Dakle, prema ustaljenoj praksi Suda Europske unije, ako je odredba kojom je ugovorena naknada radi obrade kredita jasno predočena korisniku kredita i ako je on shvatio ekonomsku posljedicu njezina ugovaranja, ona je valjana i proizvodi sve pravne učinke. Strukturu te naknade tuženik nije dužan obrazložiti potrošaču.
57. Navodi tuženika iz ovog odgovora na tužbu potvrđeni su sudskom praksom sudova u Republici Hrvatskoj. Tako je Županijski sud u Splitu u presudi pod poslovnim brojem Gž-279/2023 od 8. ožujka 2023. preinačio prvostupanjsku presudu sa sljedećim obrazloženjem: „Međutim, suprotno stajalištu prvostupanjskog suda, s obzirom da su u spornoj odredbi čl. 6.1. ugovora odnosno aktima koji predstavljaju sastavni dio ugovora i tužitelju su uručeni te da su tužitelju predočeni razlozi i pojedinosti vezane za naknadu za obradu kredita, pa kako je ta odredba jasna, uočljiva, razumljiva i ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja odnosno nije suprotna načelu savjesnosti i poštenja, to je pravilno pravilnom primjenom odredaba čl. 81. i čl. 87. ZZP/03 i odredaba čl. 96., čl. 97. i čl. 99. ZZP/07 te čl. 3-4., čl. 272. i čl. 323. ZOO-a tužbeni zahtjev trebalo u cijelosti odbiti kao neosnovan“. Županijski sud u Splitu u presudi Gž-1215/2020-2 od 24. veljače 2021. u bitnome je isto odlučio.
58. Dokaz: Presuda Županijskog suda u Splitu poslovni broj Gž-279/2023 od 8. ožujka 2023.

59. Županijski sud u Splitu također je presudom Gž-230/2023 od 9. veljače 2023. u istovrsnom sporu odbio tužbeni zahtjev, obrazlažući: „Isto tako pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da se jednokratni trošak obrade kredita u iznosu od 2.100,00 Eura odnose na troškove koje banka ima, a koji se odnose na troškove u svezi sklapanja ugovora, odnosno troškovi pogona, zaposlenika, a određuju se u rasponu od 2 do 5% a u konkretnom slučaju određeni su u najmanjem iznosu od 2% iznosa kredita, a isto tako pravilan je zaključak kako suprotno odredbama Direktive 93/13 EEZ-a nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima nije isključeno da se na teret potrošača stave troškovi zajmodavca koji su povezani sa zajmodavčevom djelatnošću kao što su troškovi infrastrukture ili osoblja. Stoga tuženik i prema utvrđenju ovog suda nije bio obvezan detaljno navesti prirodu svake usluge koju pruža u obliku protučinidbe za troškove koje snosi potrošač, a važno je da su te odredbe sastavljene kod potrošača na način da ne stvaraju zabunu kada je riječ o njegovim obvezama ili ekonomskim posljedicama slijedom čega su upravo iz navedenih ugovornih odredbi tužitelji mogli bez ikakvih dvojbi i nejasnoća procijeniti ekonomske posljedice takvih odredbi te obveze koje proizlaze na temelju takvih ugovornih odredbi.
60. Nadalje, Trgovački sud u Osijeku u presudi pod poslovnim brojem P-2/2021 od 28. travnja 2022. odbio je tuženi zahtjev za utvrđenje „ulazne naknade“ ništetnom sa sljedećim obrazloženjem: „Sud je utvrdio kako se u konkretnom slučaju radi o jednokratnoj naknadi koja se na temelju čl. 173. st. 1. Zakona o bankama, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ovdje spornog Ugovora, zaračunavala korisniku kredita, a sama odredba Ugovora je jasna, nedvosmislena, u skladu sa zakonskim propisom i nije podložna jednostranim promjenama od strane tuženika, iz čega proizlazi kako čl. 7. ovdje spornog Ugovora nije ništetan.“
61. Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u presudi pod posl. brojem Pž-2437/2022 od 24. svibnja 2023. godine potvrdio je presudu Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-2/2021, obrazlažući: „28. Naime, odredbom čl. 173. st. 1. Zakona o bankama („Narodne novine“ broj 84/02) propisano je kako je banka dužna na pogodnom mjestu u svojim poslovnim prostorijama učiniti dostupnim informacije o uvjetima pružanja usluga potrošačima, dok je st. 3. t. 4. istog članka propisano kako pod informacijama iz st. 1. predmetnog članka, a koje se odnose na odobravanje kredita, podrazumijevaju se i podaci o naknadama, odnosno provizijama koje (osim kamata po deklariranoj nominalnoj stopi) banka zaračunava korisniku kredita. 29. Pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da se u konkretnom slučaju radi o jednokratnoj naknadi koja se na temelju odredbe čl. 173. st. 1. Zakona o bankama, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ovdje spornog Ugovora, zaračunavala korisniku kredita, a sama odredba Ugovora je jasna, nedvosmislena, u skladu sa zakonskim propisom i nije podložna jednostranim promjenama od strane tuženika.“
62. Budući da tuženik ima pravo naplatiti naknadu troškova radi obrade kredita, u daljnjem dijelu podneska obrazložit će se pojedine radnje i stavke koje čine trošak obrade pojedinog ugovora o kreditu. Naime, troškovi osoblja uključenih u pregovaranje sa strankama podrazumijevaju: (i) sastanak s klijentom koji prvi put dolazi informirati se o uvjetima i mogućnostima sklapanja ugovora o

kreditu, (ii) pribavljanje osnovnih informacija o klijentu i njegovim potrebama (vrsta financiranja, podaci o primanjima klijenta, podaci o radnom odnosu i dr.). Predviđeno minimalno vrijeme ovog sastanka iznosi 20 minuta.

63. Slijedi stadij obrade u kojem zaposlenik tuženika iznosi klijentu što od te vrste kredita banka ima u ponudi, s pružanjem informacija o kamatama, ročnosti, valuti, i drugim pravnim sastojcima s kojima se pojedini kreditni proizvod odobrava, odnosno sklapa ugovor o kreditu. Zaposlenik tuženika također pruža podatke klijentu o očekivanoj kreditnoj sposobnosti klijenta i dokumentaciji koju je potrebno pribaviti radi daljnje obrade kredita. Na ovaj stadij obrade tuženik troši minimalno vrijeme od 30 minuta.
64. Slijedi stadij postupka obrade u kojem klijent, koji se odlučio za sklapanje ugovora o kreditu, potpisuje dokumentaciju potrebnu za obradu zahtjeva za kredit, pa se ta dokumentacija interno pregledava, obrađuje i unosi u tuženikovu aplikaciju za obradu kreditnih prijedloga kojim trenutkom se zahtjev klijenta, odnosno predmet dostavlja na obradu i po udovoljenju svih preduvjeta na odobrenje nadležnom tijelu tuženika. Ovaj stadij obrade s opisanim radnjama traje minimalno 2 sata.
65. Također, prije nego što se predmet upućuje na odobrenje, zaposlenik pravne službe tuženika daje pravno mišljenje o sredstvima osiguranja plaćanja, pa se potom predmetu prosljeđuje na utvrđivanje kreditne sposobnosti i zatim na odobrenje.
66. Nakon internih odobrenja kredita zaposlenik pravne službe tuženika sastavlja ugovor o kreditu i isprave o pravnim poslovima kojima se osigurava ispunjenje obveza (vraćanja kredita, kamata i troškova) tj. osiguranje plaćanja po ugovoru o kreditu. Minimalno vrijeme potrebno za rad naveden u ovoj i prethodnoj točki iznosi 2 sata (no ono često može biti i duže zavisno o broju i vrstama instrumenata osiguranja plaćanja).
67. Slijedi pozivanje korisnika kredita na sklapanje ugovora, priprema isprava, pri čemu se ugovor čita, tumači i potpisuje zajedno s instrumentima osiguranja plaćanja, obavlja se i dogovor oko isplate kredita, a ukupno minimalno trajanje ovog stadija iznosi 1 sat.
68. Naprijed navedenom treba dodati i trošak odjela tuženika koje obavlja obradu kredita nakon odobravanja kredita, (tzv. „Back office“), a on podrazumijeva: (i) otvaranje kreditne partije s provjerom ovlaštenja za odobravanje kredita, (ii) provjera da li je ovlaštena osoba potpisala isplatni nalog (u trajanju obje stavke od 30 minuta). Zatim (u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu) ovaj ured tuženika je obavljao i radnje: (iii) provjera podataka u bazi klijenta i eventualne dopune u bazi podataka, (iv) za sve sudionike ugovora se obavljao unos i ažuriranje podataka o poslodavcu, unos napomena (v) provjera odluke o odobrenju kredita i ugovora o kreditu, s kontrolom ovlaštenja, (vi) provjera sastojaka iz kupoprodajnog ugovora i naloga klijenta (tj kontrola usklađenosti), (vii) u slučajevima kada je prodavatelj bila pravna osoba provodila se i kontrola eventualne blokade računa, (viii) provjera postoji li potpisan isplatni nalog (kontrola pravnog savjetnika, dva potpisa djelatnika odjela maloprodajne mreže), (ix) najava isplate u aplikaciji s unosom elemenata ugovora u „Core sustav“ koji se u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora zvao „Omega“, (x) unos naloga za isplatu kredita u „Core sustav“ tj. „Omega“ i verifikacija naloga, odnosno verifikacija od dva djelatnika za naloge

veće od sto tisuća kuna, po potrebi i dodatna verifikacija od treće osobe kada je bilo propisano, (xi) ispis elemenata ugovora i otplatnog plana radi arhiviranja, (xii) slanje obavijesti klijentu o isplaćenom kreditu i dostava otplatnog plana (poštom), (xiii) unos kolaterala u sustav (CP) i povezivanje s kreditnom partijom. Ukupno vrijeme rada po ovim točkama se može procijenit na daljnjih 1 do 2 sata vremena.

69. Zbog naprijed opisanih troškova tuženika ne bi se mogle primijeniti niti presude Suda Europske unije broj: C-224/19 i broj: C-259/19 jer naknada radi obrade kredita odgovara troškovima tuženika. Uostalom, djelatnost tuženika je pod kontrolom regulatora te, sukladno tome, ni nema mjesta postupanju protivno propisima koji reguliraju obvezne odnose kako to paušalno navodi tužitelj.
70. Konačno, s obzirom na to da je Ugovorom o kreditu tužitelj dobio na raspolaganje 19.700,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti, a naknada za obradu kredita naplaćena je u iznosu od 179,43 EUR, tuženik ističe da je u slučaju ništetnosti sporne odredbe (što tuženik osporava) riječ o zabrani manjeg značaja u smislu članka 326. ZOO-a.
71. Zaključno
72. Slijedom svega gore navedenog, tuženik predlaže da naslovni sud odbije u cijelosti tužbeni zahtjev tužitelja te da tužitelja obveže na naknadu parničnog troška tuženiku sa pripadajućim zateznim kamatama tekućima od dana donošenja prvostupanjske presude.

73. Sud je u dokaznom postupku izvršio uvid u dokumentaciju koja prileži spisu, izvršen je uvid u Ugovor o kreditu broj 116-026-2007 od 6.2.2007.g.

74. Tužbeni zahtjev u cijelosti je osnovan.

75. U ovom postupku sporna je osnovanost tužbenog zahtjeva, pravni interes tužitelja.

76. Na okolnost osnovanosti sud je saslušavao tužitelja.

77. Tužitelj je iskazao da je sa tuženom sklopio ugovor o kreditu radi kupnje automobila namijenjenog isključivo za osobne potrebe. Iz auto kuće u kojoj je kupovao automobil upućen je u banku radi dizanja kredita. Prilikom sklapanja ugovora nije bilo posebnih pregovora oko uvjeta kredita, odredbi kredita. U banci je dobio već unaprijed sastavljen ugovor, pročitao ga je, bio mu je razumljiv, bilo mu je tada najvažnije kolika će mu biti rata kredita. Nije posebno uočio odredbu o naknadi. Tek kasnije je utvrdio kad je platio naknadu odnosno o tome ga je obavijestio odvjetnik, ali u banci se odredba o naknadi nije posebno spominjala, kao niti što nije bilo pregovora oko ostalih odredbi. Pitao je u banci zašto je morao platiti naknadu, a dobio je odgovor da se radi o sastavnom dijelu takvog ugovora o kreditu. Nije bilo pregovora oko odredbi. Da je bio upućeniji, sigurno bi prigovarao i oko te odredbe o naknadi. U vrijeme sklapanja ugovora nije bio vlasnik niti obrta niti trgovačkog društva.

78. Nakon saslušanja tužitelja nesporno je utvrđeno da se sa tužiteljem nije pregovaralo o odredbama ugovora o kreditu. U banci je dobio već unaprijed pripremljen i sačinjen ugovor koji je pročitao i bio mu je razumljiv. Nije posebno uočio odredbu o naknadi, ali nakon što je utvrdio da mu je naknada naplaćena tražio je objašnjenje koje nije dobio, već mu je rečeno da se radi o sastavnom dijelu ugovora ali nije bilo pregovora o naknadi. Nakon što se tužitelj interesirao zašto je naknada naplaćena, banka je bila dužna tužitelju objasniti zašto se naknada naplaćuje i što sve spada u troškove obrade kredita, međutim odgovor o tome nije dobio, a banka je bila dužna pojasniti tužitelju zašto se naknada naplaćuje i što ulazi u troškove obrade kredita. Nakon takvog iskaza tužitelja, jasno je da je banka iskoristila svoj položaj jače ugovorne stranke kao financijska institucija u odnosu na tužitelja koji nije imao dovoljno znanja o financijskom poslovanju u vrijeme sklapanja ugovora, a na sadržaj ugovor nije mogao utjecati. Na taj način tužitelj je doveden u neravnopravni položaj sa bankom kao ugovornom stranom. Postupajući na taj način banka je postupila suprotno načelu savjesnosti i poštenja prilikom sklapanja ugovora, koje je jedno od osnovnih načela obveznog prava (čl. 4. ZOO-a).

79. Glede osnovanosti tužbenog zahtjeva valja napomenuti da u predmetu C-224/19 Sud EU tumači Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri.
80. Iako je prethodni postupak vezan uz konkretni predmet koji se vodi pred nacionalnim sudom, jednom kad Sud EU protumači odredbu europskog prava, takva odluka postaje relevantna i obvezna i za ostale nacionalne sudove koji razmatraju jednak problem. Tumačenja su retroaktivna jer objašnjavaju značenje norme od trenutka kad je ona nastala.
81. Pri tome valja naglasiti da u pogledu pravnih odnosa i sporova koji su proizašli iz njih, a koji su nastali prije ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju, postoji obveza hrvatskih sudova da tumače nacionalno pravo u duhu prava EU i njene sveopće pravne stečevine (što uključuje i praksu Suda EU), na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju, a koji je u primjeni od 2005. godine.
82. Sud smatra da nije točan navod tuženika da je za utvrđenje ništetnom ugovorne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva potrebno ispunjenje uvjeta da je ta odredba i/ ili nejasna, i/ili teško razumljiva i/ili teško uočljiva. Naime, člankom 84. ZPP/03 je propisano da: "Nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive." Naime, stajalište je Suda EU, izraženo u recentnoj presudi od 16. srpnja 2020, u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19, upravo u vezi problematike naplate naknada za obradu kredita (naknade za otvaranje), da: članak 2., članak 4. st. 2. i članak 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da se

ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom "glavni predmet ugovora" trebaju shvatiti kao one koje utvrđuju bitne činidbe tog ugovora i koje ga kao takve određuju. Nasuprot tomu, odredbe koje su akcesornog značaja u usporedbi s onima koje definiraju samu bit ugovornog odnosa ne mogu biti obuhvaćene tim pojmom. Stoga nije sporno kako ugovorna odredba o naknadi za odobrenje kredita ne spada pod „ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene“ te se na istu ne odnosi isključenje testa nepoštenosti.

83. Činjenica da je visina naknade za odobrenje kredita bila postotkom propisana ugovorom o kreditu ništa ne mijenja na stvari i to svakako nije dokaz da su stranke o toj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovarale. Na tuženiku je teret dokaza da se o spornoj odredbi ugovora pojedinačno pregovaralo!
84. Tuženik nije postupao u skladu sa načelom savjesnosti i poštenja. Tužitelj je, naime, nesporno bio u podređenom, slabijem položaju u odnosu na tuženika kao banku kako u pogledu njegove pregovaračke moći tako i njegova stupnja znanja. Isto je dovelo do toga da je tužitelj pristao na odredbe sastavljene unaprijed od strane tuženika bez mogućnosti utjecaja na sadržaj tih odredaba. Tuženik je, dakle, iskoristio svoju poziciju „jače" ugovorne strane te je ugovorio naplatu naknade za odobrenje kredita, radi čega je postupao potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. To tim više što tuženik u sadržaj Ugovora nije unio podatak, a niti je objasnio tužitelju kakav je to valjani i ekonomsko opravdani razlog (osim želje za ekstraprofitom) zbog kojeg je bilo nužno ugovoriti plaćanje te naknade i zašto visina naknade izravno ovisi o iznosu odobrenog kredita.
85. Ugovaranje plaćanja naknade za odobrenje kredita, samo za sebe, nije nepošteno te da u vrijeme sklapanja Ugovora nije postojao propis koji bi tako nešto zabranjivao. Međutim, u konkretnom slučaju ta naknada ne odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima. Tuženik tužitelju uopće nije niti pokušao razjasniti zašto mu je naplatio obradu kredita, radi čega tužitelj nije imao pristup razlozima koji opravdavaju tu naknadu. Tuženik ne pruža dokaze koji bi ukazali na opravdanost naplate naknade. Naravno, razlog je taj što (ekonomskog) opravdanja nema! Dakle, banke su morale na taksativan način navesti što čini troškove obrade kredita, a ne samo naplatiti to u postotnom iznosu, čime su zapravo korisnike dovodile u neravnopravan položaj, naplaćujući veće troškove od korisnika koji podigne veći kredit.
86. Tužitelj je podmirio administrativne troškove za posao obrade kredita, koji posao spada u opis radnog mjesta zaposlenika banke.
87. U konačnici, sklapanjem predmetnog ugovora o kreditu tužitelj se tuženiku obvezao platiti ugovorene kamate, a troškovi obrade i odobravanja kredita, ako i postoje, nikako ne bi smjeli pasti na teret tužitelja. Naime, tuženik je financijska institucija i odobravanje kredita je jedna od usluga koju isti pruža te se naplaćuje ugovaranjem kamate. Tuženik je dužan organizirati svoje poslovanje da može pružiti tu uslugu i eventualni troškovi koji mu nastanu u postupku obrade i odobrenja kredita treba podmiriti upravo iz očekivane kamate koju mu tužitelj plaća. Dodatno, s obzirom na potpuno nepostojanje transparentnosti u pogledu protučinidbe koju je tuženik tužitelju pružio kao uslugu za naplaćenu naknadu, tužitelj izražava sumnju da mu je tuženik

postupajući na opisani način dvaput obračunao jednu te istu uslugu, prvo kroz naplatu ulazne naknade, a drugi puta kroz ugovorenu kamatu.

88. Posebno, nakon saslušanja tužitelja sud je zaključio da tuženik nije postupao u skladu sa načelom savjesnosti i poštenja. Tužitelj je, naime, nesporno bio u podređenom, slabijem položaju u odnosu na tuženika kao banku kako u pogledu njegove pregovaračke moći tako i njegova stupnja znanja. Isto je dovelo do toga da je tužitelj pristao na odredbe sastavljene unaprijed od strane tuženika bez mogućnosti utjecaja na sadržaj tih odredaba. Tuženik je, dakle, iskoristio svoju poziciju „jače" ugovorne strane te je ugovorio naplatu naknade za odobrenje kredita, radi čega je postupao potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. To tim više što tuženik u sadržaj Ugovora nije unio podatak, a niti je objasnio tužitelju kakav je to valjani i ekonomsko opravdani razlog (osim želje za ekstraprofitom) zbog kojeg je bilo nužno ugovoriti plaćanje te naknade i zašto visina naknade izravno ovisi o iznosu odobrenog kredita.
89. Jasno je iz provedenog saslušanja, da tuženik tužitelju uopće nije niti pokušao razjasniti zašto mu je naplatio obradu kredita, radi čega tužitelj nije imao pristup razlozima koji opravdavaju tu naknadu. Tuženik ne pruža dokaze koji bi ukazali na opravdanost naplate naknade.
90. Banka je bila dužna na taksativan način navesti što čini troškove obrade kredita, a ne samo naplatiti to u postotnom iznosu, čime je zapravo korisnik dovela u neravnopravan položaj, naplaćujući veće troškove od korisnika koji podigne veći kredit.
91. U odnosu na navod tuženika kako je sporna ugovorna odredba jasna i razumljiva, ističe se kako je iz ugovora i početnog otplatnog plana vidljivo da je sve troškove snosio tužitelj, međutim tužitelj niti danas ne zna koji su točno troškovi plaćeni tim iznosom, a s obzirom da je tužena kreditna institucija koja ima zaposlenike koji su zaposleni u tu svrhu, nije jasno koje troškove je tužena mogla imati vezano uz obradu konkretnog ugovora, a koje je bio dužan snositi tužitelj pa prema tome navedena odredba nije niti jasna niti određena.
92. Tužitelj je platio ugovorenu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, ali to ne znači da nije imao prigovora na istu.
93. Činjenica je da tužitelj ne bi ni mogao ugovoriti kredit sa tuženikom ukoliko ne bi pristao na unaprijed formuliranu odredbu o ulaznoj naknadi. Ona je ugovorena po principu „uzmi ili ostavi“ i potrošač nije mogao utjecati na istu.
94. Dakle, sukladno članku 96. st. 1. ZZP-a, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Sukladno st. 2. istog članka, smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.
95. Sukladno odredbi čl. 295. ZOO ocijenio predmetne ugovore formularnim (tipskim) jer sadržavaju opće uvjete ugovora ili se na njih pozivaju a opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže

drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva pa opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ova.

96. Naime, plaćanje naknade za obradu kreditnog zahtjeva u visini od čak 1,50 % iznosa kredita (čl. 2. Ugovora o potrošačkom kreditiranju) očito prouzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača kao i odredba prema kojoj se tužitelj obvezao platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita utvrđenu odlukom o naknadama koje važe na taj neodređeni dan s time da je visina naknade za prijevremeni povrat promjenjiva sukladno Odluci banke o naknadama.“

97. Ponovno valja istaći da je Sud Europske unije svojim presudama C-84/19 i C-224/19 potvrdio da je nepošteno bez pregovaranja s potrošačem tipskim ugovorom ugovarati na početku kredita nekakve ulazne troškove obrade za koje ne postoji nikakvo obrazloženje na temelju čega su nastali, koji su netransparentni, i konačno koji su neproporcionalni.

98. Osnovano tužitelj smatra da je predmetni ugovor o kreditu unaprijed formulirani standardni ugovor trgovca. Između ostaloga, u članku 2.C) predmetnog ugovora stoji da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno važećim Općim uvjetima poslovanja i Odluci o tarifi naknade Kreditora. Dakle, radi se o ugovoru koji je prethodno pripremio tuženik. Opće je poznato da se o odredbama akata kreditora, ovdje tužene banke, koji reguliraju materiju kreditiranja koji su sadržani u samom ugovoru, po prirodi stvari i ne može pojedinačno pregovarati, stoga se nije moglo pojedinačno pregovarati niti o spornoj odredbi. Pored toga osnovano tužitelj navodi da tuženik nije dokazao da bi tužitelju dao na uvid Opće uvjete poslovanja niti da se o njima razgovaralo, a posljedično niti o spornoj odredbi.“ Dakle, tuženik, a u smislu odredbe stavka 4. članka 96. ZZP-a, nije dokazao da se o spornoj odredbi, sadržanoj u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru, pojedinačno pregovaralo. Nesporno je da tužitelj nije imao utjecaja na sadržaj sporne odredbe, stoga se radi o odredbi koja je nepoštena u smislu citiranog članka 96. ZZP-a, a posljedica koje je ništetnost.

99. Glede prigovora nedostatka pravnog interesa tužitelja, sud smatra da je isti prigovor u potpunosti neosnovan, utvrđenje ništetnosti odredbe ugovora o jednokratnoj naknadi za obradu kredita, tužitelj ne bi mogao ostvariti isplatu iznosa kojeg je morao platiti kako bi ostvario sredstva radi kojeg je podigao kredit.

100. Slijedom navedenog nesporan je pravni interes tužitelja u ovoj pravnoj stvari.

101. Slijedom navedenog odlučeno je kao u izreci ove presude.

102. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1 ZPP-a, i trošak se sastoji od troška zastupanja tužitelja po odvjetniku prema važećoj odvjetničkoj tarifi i vrijednosti predmeta spora od 1.327,22 EUR, i u trošak ulazi: trošak sastava tužbe /Tbr. 7. toč. 1 O.T.R.H./ u iznosu od 200,00 EUR, trošak

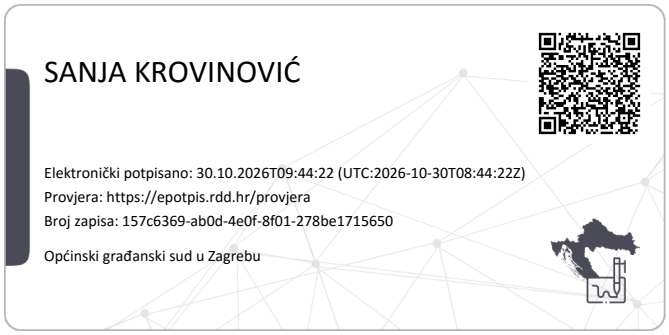
pristupa punomoćnika tužitelja na ročišta dana 15.10.2026. i 30.10.2026. /Tbr. 9. toč. 1. O.T.R.H./ u iznosu od 300,00 EUR, trošak sastava podnesaka od 16.7.2026.g. /Tbr. 8. toč. l. O.T.R.H./ u iznosu od 200,00 EUR, što sveukupno iznosi 700,00 EUR, pristojba na tužbu 26,55 EUR, i na presudu 110,00 EUR, tako da ukupni trošak iznosi 836,55 EUR, sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od presuđenja pa do isplate, po čl. 27. st. 3. Ovršnog Zakona.

U Zagrebu 30. listopada 2026.

Sudac
Sanja Krovinović

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana računajući od dana dostave presude. Žalba se predaje putem ovog suda na Županijski sud, pisano u pet istovjetnih primjeraka.

DNA:
1. Punomoćniku tužitelja uz rješenje o pristojbi na presudu u iznosu od 110,00 EUR
2. Punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-3088f-675ae**

Kontrolni broj: **0a1aa-43463-fcea3**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.